

Midfaste søndag

Salmevalg

Hvad kan os komme til for nød, 662

Helligånden trindt på jord, 298

Du gav mig, o Herre, en lod af din jord, 728

Hvad mener I om Kristus, 54

Lover den Herre, 2

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Derefter tog Jesus over til den anden side af Galilæas Sø, Tiberias Sø. En stor folkeskare fulgte ham, fordi de så de tegn, han gjorde ved at helbrede de syge. Men Jesus gik op på bjerget, og dér satte han sig sammen med sine disciple. Påsken, jødernes fest, var nær.

Da Jesus løftede blikket og så, at en stor skare kom hen imod ham, sagde han til Filip: ”Hvor skal vi købe brød, så disse folk kan få noget at spise?” Men det sagde han for at sætte ham på prøve, for selv vidste han, hvad han ville gøre. Filip svarede ham: ”Brød for to hundrede denarer

slår ikke til, så de kan få bare en lille smule hver.” En af hans disciple, Andreas, Simon Peters bror, sagde til ham: ”Der er en lille dreng her, han har fem bygbrød og to fisk; men hvad er det til så mange?” Jesus sagde: ”Få folk til at sætte sig.” Der var meget græs på stedet. Mændene satte sig; de var omkring fem tusind. Så tog Jesus brødene, takkede og delte ud til dem, der sad der; på samme måde også af fiskene, så meget de ville have. Da de var blevet mætte, sagde han til sine disciple: ”Saml de stykker sammen, som er tilovers, så intet går til spilde.” Så samlede de dem sammen og fyldte tolv kurve med de stykker af de fem bygbrød, som var tilovers efter dem, der havde spist.

Da folk havde set det tegn, han havde gjort, sagde de: ”Han er sandelig Profeten, som skal komme til verden.” Jesus forstod nu, at de ville komme og tvinge ham med sig for at gøre ham til konge, og han trak sig atter tilbage til bjerget, helt alene.

Prædiken

Juleaften er en af de mest dyrebare aftner, vi har i min familie – som i så mange andres familier. Selv om jeg og min søster er voksne nu, er det en aften som vi skatter højt og holder hellig. Den er hellig, fordi vi fejrer en kirkelig begivenhed, men også fordi det er en aften, hvor familien er samlet og er sammen med hinanden. Jo ældre vi bliver, jo færre er der af den slags hellige aftener.

For et par år siden inviterede jeg min gode ven til at holde jul hos min familie. Hans egen families juleaften var blevet en smertelig begivenhed, der efterlod ham udmattet og ked af det – lang tid før dagen oprandt og lang tid efter. Hos os kunne han have en rolig aften, uden bekymringer om skænderier, raserianfald og diplomatiske anstrengelser. Det var i orden med alle i min familie, men... vi var også lidt egoistiske, bekymrede hver for sig. For ville det nu udfordre vores aften? I vores lille kreds var min ven stadig en fremmed, og hvordan ville det nu få indflydelse på vores jul, den hyggelige stemning ved måltidet og vores særlige juletraditioner? Skulle vi nu til at anstrenge os for at være mere høflige og rydde mere op?

Der er jo også det med et ”hjem”, at det er det sted, hvor man slet ikke behøver at være smart eller charmerende eller noget som helst andet end lige det, man har brug for at være. Sådanne steder er der ikke mange tilbage af i denne fagre ny verden, hvor mormor har en ipad, og hvor folk har en facebook-profil fra før de har lært at stave. Steder hvor man er ”hjemme”, er i høj kurs.

Det med at dele er aldrig helt let. Det er mange gange noget man skal tage tilløb til. Jeg er optaget af at få mit eget på det tørre: Jeg kan glæde mig over at give, når jeg selv har! Men jeg er bekymret for at dele, når jeg tror, jeg kan risikere at miste noget ved det. Sådant var det med vores juleaften; vi var bekymrede for at dele den, fordi vi risikerede at miste noget ved at dele den. Og denne jul risikerede vi at miste noget af det allermest dyrebare, nemlig hjemmet; det tryggeste og dejligste sted – for os! Og selvom min ven ikke er en fremmed, så er han dog en fremmed, når min far vader rundt i morgenkåbe og tøfler, og når jeg brokker mig over, at der ikke er noget ordentligt rugbrød.

Det med at dele er aldrig helt let. Og det er, hvad der sker i bespisningsunderet. 5000 uansvarlige mennesker er gået over på den anden side af Tiberias Sø, og de har alle sammen glemt en madpakke; og der var hverken en markedsplads eller en motorvejsrestaurant i nærheden; endsige nok penge til brød til så mange mennesker.

Fortællingen om bespisningsunderet er rigtig god. Det er en af dem man kan huske: Det er fantastisk, at så mange mennesker får mad, og det går så let. Det er også en af de evangelieberetninger, der ikke har et opgør: her er ikke nogen fortørnet søn, der er misundelig på sin bror, her er der ingen stridslystne skriftkloge, eller kameler der ikke kan komme gennem nåleøjer. Der er i stedet 12 kurve med rester af mad til overs!

Jesus deler en lille drengs madpakke. Der er fem brød og to fisk, og da han har takket for brødet, deler han det ud, og mængden deler selv med hinanden. Og så er der – på magisk vis – nok mad til alle. Folkemængden er forundret. Det er et mirakel, og alle folk er begejstrede for

det, Jesus har udrettet: Derfor vil de tage ham med og gøre ham til konge.

Men Jesus trækker sig tilbage, han går alene væk fra folkemængden, fordi han forstår, at folkemængden vil tvinge ham op på kongetronen. Jesus er trist over folkemængdens uforstand. For folkemængden forstår ikke det tegn, de lige har set. Jesus har vist dem, at de med det, de allerede har, kan udrette store mirakler. At de kan dele med hinanden, og når de deler, bliver fem brød og to fisk til meget mere, end nogen kunne forestille sig. Han har vist dem, at det er i deres hænder at tage omsorg for hinanden og dele deres brød og fisk. Men folkemængden tiltror ikke sig selv denne kunnen og begejstres over den mand, der får det hele til at ske.

Bespisningen af de femtusinde er en lignelseshandling, altså en fortælling, der skal lære os noget. Lignelser og lignelseshandlinger skal lære os, hvad vi kan med Guds hjælp – de skal ikke berette for os om alt det, Gud kan. I lignelsen om bespisningsunderet er budskabet til os, at når vi deler, får vi meget mere ud af det. Det kan nok være, at

der ligger et mirakel bag, men det gør der også, så snart vi begynder at dele. Vi har ganske vist ikke Jesu overnaturlige evner, men det bekymrer ikke Jesus og så burde det heller ikke bekymre os. Hvordan kan jeg sige, at det ikke bekymrer Jesus: Jo, for han spørger sin discipel Filip, hvad de skal gøre. På den måde gør Jesus det klart for os mennesker, at takke for brødet, for det, vi har fået givet, og så dele det ud – det kan vi alle.

Så er det ikke underligt, at Jesus er trist: Folket har ikke forstået handlingen – de vil i stedet sætte Jesus i bur (gøre ham til konge), og således tvinge ham til at gøre mirakler.

Vores bekymring om vores juleaften, blev gjort til skamme. Vi fandt ud af at det, der er godt, bliver dobbelt så godt, når man vover at give det væk, og at selv de rum hvor vi tillader os selv at være lige, som vi er, kan vokse sig større, når vi lukker folk ind.

Sådan er vi alle blevet givet en mængde gaver, som det er op til os at forvalte; nogen har brød og fisk og store madpakker, nogen har stabile familier, nogen har god tid, nogen har gode bedsteforældre, nogen har meget plads,

nogen har gode landsbyfælleskaber, nogen har gode argumenter, nogen har meget taletid.

Året efter var vi igen en lille smule bekymrede for vores juleaften, denne gang var det ikke pga. af min ven, for nu vidste vi jo, at det gik godt (han ville komme igen!), - denne gang havde vi inviteret en herboende amerikaner, som skulle havde tilbragt aftenen alene i sin lejlighed. Og igen blev vore bekymringer gjort til skamme. Den jul lærte vi en masse om universet, for det er det, han arbejder med, og vi fik øvet vores engelsk, og så blev vi igen mindet om det, der er lagt i vores hænder.

Derfor vender bespisningsunderet tilbage som bibeltekst mindst hvert andet år. Fordi vi mennesker lærer, glemmer og lærer igen; om alt det vi kan, med Guds hjælp, hvis vi tør. Vi har meget mere end vi tror, på alle mulige konti, og det skal vi, med Guds hjælp, lære at forvalte på ret vis.

Amen.